

АВТОНОМНА МАКЕДОНИЯ

ОРГАНЪТ НА МАКЕДОНСКАТА ЕМИГРАЦИЯ ВЪ БЪЛГАРИЯ

Излиза:
Един път седмично.

Абонаментът въ прѣдплата
Годишно 30 лв.
Един брой 50 ст.

Редакция и Администрация
ул. „Лавеле“ № 9
София.

ДИТУЛЛАХЪ БЕЙ, чл. на Врѣм. Комисия.

Македония за македонцитѣ

(Рѣчь, казана въ публичното събрание въ Колозеума на 9 т. м.)

Храбри синове на поробена Македония!

Прѣдставляйки се, като единъ младъ турчинъ македонецъ, прѣдъ това почитаемо събрание, дошло тукъ, съ цѣль да изтрѣгне обратно окованата въ вериги наша татковина, която съ сълзи на очи цѣли вѣкове наредъ се влаци отъ империалистичнитѣ бури, и за да извоюва нейната независимостъ, азъ изказвамъ желанието, щото Великото наше събрание да стане въ единъ отъ голѣмитѣ центрове на Македония.

Извѣстно ви е, почитаеми господа, че днесъ живѣемъ въ единъ великъ вѣкъ, когато всички народи въ свѣта сж добили правото да мислятъ съ своя собственъ мозъкъ.

Въ днешния вѣкъ, както хомогенни народи не могатъ да стоятъ подъ управлението на другъ единъ народъ, сжко така е и съ ония страни, които сж населени съ разни народи. Тамъ може да сжществуватъ равновѣсие само тогава, ако се уреди едно мѣстно самоуправление, което гарантира гражданскитѣ и политически права на всѣка нация по отдѣлно. Македония е на македонцитѣ, ония македонци, които послѣдната дума на науката за народитѣ признава за особенъ народъ.

Македония слѣдователно, не само съ това си качество, но и по икономически, социални и политически причини и интереси на разнитѣ елементи, които днесъ я населяватъ, заслужава и има право

да бжде въздигната въ автономна държава. А най-вече нейното икономическо положение силно диктува автономията на Македония.

Докато Македония стои подъ робство и подъ икономическия строй на държавитѣ, които сж си я подѣлили, тя рискува да загине въ бѣдностъ и мизерия.

За постигането на тази цѣль, т. е. за да получи тя своитѣ граждански права, които настоящиятъ вѣкъ осигурява на всички народи отъ цѣль свѣтъ, ние, нейнитѣ синове, никакъ не трѣбва да забравяме, че прѣди всичко имаме нужда отъ общо обединение и взаимна помощ. Нека вече се отърсимъ отъ чувствата на разединение, които сж оставили въ душитѣ ни старитѣ внушения, и, прѣгървайки се братски съ чисти сърдца, нека разберемъ, че ние живѣемъ въ такъво едно врѣме, когато турци, българи, гърци, сърби, албанци, власи и други — всички въ блокъ можемъ да създадемъ една македонска история. Прочее, напредъ, драги македонци! Азъ ви подканямъ съ всичкото си чисто сърдце, съ всичкитѣ си чувства, да се наредимъ подъ свободното и независимо знаме на Македония, за избавлението на тая нещастна страна, която гъшка подъ империалистични вериги.

Да живѣятъ младитѣ и прѣдприемчиви македонци!

Да живѣе автономна Македония!

натъ опустошението. Докато въ старитѣ договори се срѣщатъ изрични клаузи за пълна амнистия на всички, които сж взели участие въ войната или сж компрометирани въ политическитѣ събития, и за възвръщането въ роднитѣ имъ мѣста на всички ония мирни жители, които сж бѣгство сж сполучили да спасятъ живота си, въ днешнитѣ договори за миръ за тѣхъ се иска отмъщение. За първитѣ се иска прѣдаването имъ на сждъ, а за вторитѣ — вѣчно забвение.

Напраздно ще търсите вие въ сегашнитѣ договори за миръ една поне блага думица за нашето завърщане въ роднитѣ ни огнища. Краснорѣчиво мълчатъ тѣ по този толкова жизненъ за насъ въпросъ, въпрѣки настоячивото искане отъ страна на българската делегация прѣдъ мирната конференция въ Парижъ, да се даде на насъ, македонскитѣ бѣжанци въ България, право на опция, поне за срокъ отъ 3 години, за да можемъ да се приберемъ отново въ своитѣ изоставени домове.

Крочитѣ на всесвѣтския миръ, не само че не се вслушаха въ това морално и човѣшко искане на българската делегация, което е и едно най-легитимно и въжделено наше, на емиграцията, желание, но си позволиха да наложатъ допълнително, за наша смѣтка, на България и оная неморална конвенция за изселването на нашитѣ сънародници, останали въ грѣцка Македония.

Като отправяме нашата най-гореща благодарностъ къмъ хубава България, която указва братски приемъ, не само на насъ българитѣ отъ Македония, нейни сънародници, но и на всички бѣжанци отъ разнитѣ краища на свѣта: турци, арменци, власи, албанци, евреи и мапослѣдъкъ и руси, ние смѣтаме за нашъ дълъгъ да апелираме къмъ българскитѣ държавници да не прѣстанатъ да дѣйствуватъ, заедно съ насъ, тамъ кждѣто трѣбва, за по-скорошното наше завръщане въ роднитѣ ни мѣста, кждѣто покрай гражданскитѣ и политическитѣ права прѣдвидени въ току-що опоменатитѣ договори, да бждатъ на дълго а не на книга гарантирани и расовитѣ, езикови и религиозни права. Толкозъ повече, че ние неволнитѣ бѣжанци, никога не сме напустили своитѣ родни мѣста съ намерение да не се връщаме вече въ тѣхъ (sans espoir de retour). По-голѣмата частъ отъ насъ сме изоставили тамъ не само имоти, но още и своитѣ домашни.

Отъ юридическа гледна точка, положението на насъ македонскитѣ бѣжанци е слѣдното: турски поданици прѣди Балканската война, нашето положение бѣ уредено съ договоритѣ за миръ, сключени между Турция отъ една страна, и Сърбия и Гърция — отъ друга. Съгласно тоя договоръ, ние бѣжанцитѣ отъ Македония, които имаме своето мѣстожителство въ чужбина, ползуваме се отъ правото на опция, въ срокъ отъ три години, за да приемемъ сръбското или грѣцко поданство. Ние не сме могли да използваме това наше право, само поради войната, обявена между Турция и

Сърбия нѣколко мѣсеци слѣдъ сключването на договора (1.14 Мартъ 1914), а сжко така и избухването на общоевропейската война.

Както и да е, обаче, важното въ случая за насъ е да знаемъ, че новитѣ договори, — освѣнъ чл. 12 отъ грѣцко-българската конвенция за изселването, която докосва само имотното положение на ония българи отъ Македония, които сж се установили вече въ България, и за които ще говоримъ по-долу, — нищо не говорятъ за положението на бѣжанцитѣ отъ Македония. Ето защо, ние трѣбва да употребимъ всички усилия за по-скорошното разрѣшение на този толкова належащъ въпросъ, който е отъ голѣмъ интересъ както за насъ бѣжанцитѣ, така и за България, на плещитѣ на която днесъ сме единъ голѣмъ товаръ.

Покровителство на малцинствата.

По-горѣ споменахъ, че и въ двата договора — сръбския и грѣцкия, има специаленъ отдѣлъ, озаглавенъ: „Покровителство на малцинствата“. И въ двата тия договори се съдържаатъ клаузи, по силата на които Сърбия и Гърция се задължаватъ да дадатъ пълно и съвършено покровителство на живота и свободата на всички жители, безъ разлика на рождение, поданство, езикъ, раса и религия. Това сж ония членове отъ отдѣла „Покровителство на малцинствата“, които съставляватъ основенъ законъ, т. е. конституционенъ законъ за Сърбия и Гърция и постановленията на които никакъвъ държавенъ законъ, никакъвъ правилникъ и никаква официална акция на държавата не могатъ да измѣнятъ (чл. 1 отъ сръбския и грѣцкия договори). Има и други членове въ отдѣла „Покровителство на малцинствата“, които съставляватъ задължения отъ международенъ интересъ и се поставятъ подъ гаранцията на Лигата на Народитѣ. Това сж чл. чл. 8, 9 и 10 отъ сръбския договоръ за покр. за малцинствата и чл. чл. 8, 9, 10, 11, 12, 14 и 15 отъ грѣцкия.

Санкцията.

Каква е санкцията за неизпълнение задълженията на договоритѣ?

Единствената санкция и гаранция се вижда въ постоянния международенъ сждъ, който се прѣдвидява въ чл. 14 отъ устава на Лигата на Народитѣ. Този членъ гласи така:

„Свѣтътъ е натоваренъ да приготви единъ проектъ за постоянненъ международенъ сждъ и да го прѣдстави на членоветѣ на Обществото. Този сждъ ще се произнася по всички спорове отъ международенъ характеръ, които странитѣ ще му прѣдставятъ...“

Доколко тази санкция ще бжде ефикасна, ще ни покаже близкото бдаще.

Грѣцко-българска конвенция за изселването.

Слѣдъ като бѣ прѣдаденъ на българската делегация въ Парижъ проекто-договора за миръ, въ който Гърция се бѣ задължила да

бждатъ вписани въ единъ договоръ съ Главнитѣ съюзени и сдружени сили постановленията, за покровителството въ Гърция на интереситѣ на жителитѣ, които се различаватъ отъ болшинството на населението по раса, езикъ или вѣроизповѣдание, въ деня на подписването окончателния договоръ за миръ, българската делегация бѣ заставена да подпише и една прѣдварително приготвена (хазъръ мектубъ) конвенция, относително свободата за изселването на малцинствата. Единствената и скрита цѣль на тази конвенция е Гърция да изсели българския елементъ отъ южна Македония, като го замѣсти съ гърци и по този начинъ осуети фактически прилагането на клаузитѣ, прѣдвидени въ общия договоръ за миръ относително покровителството на малцинствата. Защото не може ни дума да става за права на българско население, на български общини тамъ, кждѣто тѣ фактически не сжществуватъ.

Прѣди всичко, македонското българско население не може да бжде прѣдметъ на една конвенция, въ която то не е страна и че то — бидейки неконсултирано, неговата воля не е зачетена — има правото не само да протестира най-енергично, но и да счита конвенцията за нежжествующа по отношение на него. Тази конвенция за него е единъ актъ, който на юридически езикъ се изказва съ формулата: „inter alios acta...“

Чл. 1 отъ въпросната конвенция говори за изселване на „етнически малцинства по вѣра и езикъ“. Тукъ ясно се прозира цѣльта: иска се пропжждането на нежелателното за грѣцката държава българско население отъ грѣцка Македония.

Какъ ще става изселването? То ще става чрѣзъ специални декларации, подавани прѣдъ една смѣсена комисия, състояща се отъ 4 членове — единъ българинъ, единъ грѣкъ и двама членове отъ друга народност, които ще бждатъ назначени отъ Лигата на народитѣ.

Тази комисия ще ликвидира не само недвижимитѣ имоти на частни лица, но и имотитѣ на българскитѣ общини въ южна Македония, включително черквитѣ, манастиритѣ, училищата, болницитѣ или благотворителнитѣ учрждения отъ всѣкакъвъ видъ. Смѣсената комисия, споредъ тази конвенция, има неограничени права: тя ще надзирава и улеснява доброволното изселване и ще ликвидира недвижимитѣ имущества на прѣселеницитѣ. Съ една дума, смѣс. комисия ще има пълна властъ да взема мѣрkitѣ, необходими за изпълнението на конвенцията и да рѣши всички въпроси, които биха се явили въ свръзка съ тази конвенция. Ето защо голѣмъ интересъ за насъ българитѣ отъ южна Македония прѣдставлява изборътъ на лицата, които ще влизатъ въ тази комисия. Много ще зависи отъ тѣхъ, какъ ще погледнатъ тѣ на своята работа: просто чиновнически ли или съ пълно съзнание, че вършатъ единъ голѣмъ човѣшки дълъгъ. А особени надежди ние трѣбва да възлагаеме на българина — членъ въ тая комисия, който

Д-ръ Антонъ Димитровъ.

македония и договоритѣ за малцинствата и изселването.

Слѣдъ свѣтовния катаклизъмъ, когато нашата злочастна татковина — Македония, обнадеждана отъ високо прокламиранитѣ принципи за правото на самоопредѣление на всички народи, очакваше съ нетѣрпѣние да види своята свобода, тогава строителитѣ на новия свѣтъ, мировитѣ вълхви, тихо пристѣпватъ край нейния гробъ, и плахо надникватъ надъ него, съглеждаватъ съ трѣпки разжсания и и разхвърленъ на три страни трупъ, пошепвайки си нѣщо, отминаватъ нѣкждѣ далечъ да възкрѣсятъ забравенитѣ отъ вѣковетѣ библейски страни: Палестина, Месопотамия, Армения, Халдея, Сирия и други. Но слѣдъ малко погрива ги веднага свѣтъта, рекли да оставятъ малко поне надежда у насъ македонцитѣ, и измждруватъ въ новитѣ договори прословутото „Покровителство на малцинствата“. Но демонска нѣкоя сила побърза да унищожи, още въ своя зародишъ, и това фиктивно покровителство, като измждри особено, за насъ българитѣ отъ грѣцка Македония, неморалната конвенция за изселването, къмъ която, въ срокъ отъ една година слѣдъ влизането ѝ въ сила, мо-

гатъ да се присѣдинятъ и държавитѣ, които иматъ обща граница съ една отъ държавитѣ, подписали тази конвенция (чл. 16 отъ конвенцията).

Договоритѣ.

Два сж въ случая парижкитѣ договори, които ни интересуватъ: 1) договора сключенъ между великитѣ Съюзни сили и Сърбия и 2) тоя, сключенъ между сжщитѣ сили и Гърция.

Тия договори, макаръ и да носятъ името договоръ за миръ, не сж нищо друго освѣнъ междунородни актове за отмъщение. За тѣхъ съ пълно право могатъ да се кажатъ днесъ думитѣ на пророкъ Давида:

„Яко въ беззаконие зачатъ есмъ и въ грѣсѣхъ роди мя мати моя“.

Да, започнатата съ беззаконие и водена съ нечуванъ ужасъ всѣ свѣтска война не можеше да има другъ резултатъ, освѣнъ грѣхътъ — отмъщението.

Всесвѣтскитѣ миротворци въ Парижъ не можаха да се издигнатъ надъ себе си. Тѣхното дълго по човѣшки моралъ не може да се сравни съ дългата въ това отношение на тѣхнитѣ прѣдшественици отъ прѣди единъ вѣкъ. Въ всички стари договори за миръ ние срѣщаме клауза отъ висока хуманостъ за ония нещастници, които, прѣзъ врѣме на ужаситѣ на войната, сж напустили своитѣ огнища и сж се прибрали въ безопасни страни, за да избѣг-

е длъженъ, още при първата срѣща съ своитѣ другари отъ комисията да ги убѣди, че клаузата на чл. 10 отъ конвенцията, която заставя изселниците да отстѣпватъ своитѣ недвижими имоти *изключително* на правителството на страната, която напускатъ, е *антиюридическа* и, като такъва, тя трѣбва да се измѣни въ смисълъ, че всѣки собственикъ-изселникъ има пълната свобода да продаде недвиж. си имоти на тогова, който му даде най-голяма цѣна. Неоспоримо и естествено право, осветено отъ всички закони на свѣта, щото всѣки да разполага свободно съ своя имотъ.

Слѣдва.

Година I.

София, 21 януари 1921 г.

Брой 8

АВТОНОМНА МАКЕДОНИЯ

ОРГАНЪ НА МАКЕДОНСКАТА ЕМИГРАЦИЯ ВЪ БЪЛГАРИЯ

Излиза :

Единъ пътъ седмично.

Абонаментъ въ прѣдплата

Годишно 30 лв.

Единъ брой 50 ст.

Редакция и Администрация

ул. „Лавеле“ № 9

София.

Д-ръ Антонъ Димитровъ.

Македония и договори за малцинствата и изселването.

(Продължение отъ брой 7).

Чл. 12 отъ конвенцията

Но за да бждатъ на видъ справедливи, авторитъ на конвенцията не сж забравили и ония лица, които прѣди влизането въ сила на тая конвенция, сж напустили територията на една отъ договорящите държави (Гърция и България) и сж се установили вече въ територията на държавата, къмъ която тѣ принадлежатъ по народностъ, вѣра и еанкъ.

Споредъ чл. 12 отъ конвенцията, македонскитѣ българи, които, прѣди влизането въ сила на конвенцията, т. е. прѣди ратифицирането ѝ (тя е ратифицирана вече на 9 августъ 1920 год.) сж напустили Македония и сж се установили въ България, ще иматъ само правото да получатъ стойността на оставенитѣ отъ тѣхъ имоти въ Македония, стойностъ, която ще се добие отъ ликвидацията, извършена отъ смѣсената комисия.

Важно е въ случая да се знае какво трѣбва да се разбира въ този членъ подъ думитѣ „сж се установили“? Споредъ насъ, подъ тѣзи думи трѣбва да се разбиратъ само ония македонски българи, които прѣди много години сж напустили страната и сж се заселили въ България, кждѣто сж си наредили живота, упражнявайки своитѣ професии като търговци, банкери и др., безъ мисль да се завърнатъ обратно въ Македония. Ако такива лица, които сж много малко, притежаватъ нѣкакви имоти въ гръцка Македония, тѣ иматъ право да отидатъ тамъ, кждѣто сж имотитѣ имъ, и си ги ликвидиратъ прѣдъ смѣсената комисия, или пъкъ да назначатъ пълномощни лица, които, съгласно чл. 10, ал. 1 отъ конвенцията, да застъпватъ интереситѣ имъ прѣдъ сжщата комисия.

Що се отнася, обаче, до лицата които сж напустили масово страната, непосредствено слѣдъ Балканската и Всеобщата войни и които носятъ името „бѣжанци“, както и лицата, известни подъ името „сърбетчи“, които съ години наредъ периодически идватъ въ България, за да търсятъ прѣхраната като напр. млѣкари, бозаджии, халваджии, градинари, зидари и др., останали тукъ поради войнитѣ; сжщо така, всички революционни дѣйци отъ миналото, напустили страната по неволя — за всички тия лица, не може да се каже, че сж настанени тукъ, безъ мисль за връщане (*sans esprit de retour*) и като така не могатъ да се числятъ въ категорията на лицата, визирани въ чл. 12 отъ конвенцията.

Конвенцията съ своитѣ постановления и съ резултатитѣ, които ще поведатъ тѣ слѣдъ себе си, е въ разрѣзъ и съ елементарнитѣ правила на хумаността и на справедливостта; тя грубо и насилнически скъсва всички връзки на населението съ страната, съ която то е свързано морално и материално отъ вѣкове; тя го откъсва отъ земята, която го е отхранила и която то е оросявало съ своя потъ прѣзъ десетки поколения; тя го отдѣля отъ най-скъптитѣ за него светини — бащиното огнище и праха на неговитѣ дѣца; тя го обрива на скитане, лишения и мизерия; тя цѣли да изкорени, на първо мѣсто, по-състоятелната и по-събудената частъ отъ българското население, която олицетворява свѣстѣта и народното съзнание на масата. Най-послѣ, противно на всѣка справедливостъ, тя заставя населението, въ единъ свършено краткъ срокъ отъ 2 години само (чл. 4) да упражни правото си за изселване, подъ

страхъ да изгуби ония малки прѣимущества и гаранции, които конвенцията благоволява да му даде. Известно е, че първитѣ нѣколко години слѣдъ всѣка война прѣдставляватъ единъ период на неустановеностъ, на нестабилностъ: населението е още подъ гнета на прѣживѣнитѣ ужаси на войната. Икономическото положение, създадено отъ войната, е въ пълна неуредица; търговията е въ застои; недвижимитѣ имоти сж обезцѣнени. Прочее, въ случая двѣгодишниятъ срокъ, прѣдвидѣлъ отъ чл. 4 на конвенцията, цѣли използването отъ страна на гръцкото правителство на психологическия моментъ на уплаха всрѣдъ населението, както и неулеснялостта на икономическото положение. Значи, отъ една страна мораленъ натискъ, за да се поощри изселването, а отъ друга — уврѣждане икономическитѣ интереси на изселниците, чрѣзъ придобивки отъ държавата едва ли не за безцѣннѣкъ имота на изселващитѣ се.

Нека, обаче, се надѣваме, че лицата, които ще влѣзатъ въ състава на смѣсената комисия, ще съумѣятъ да схванатъ тенденцията на вдѣхновителитѣ на конвенцията и ще се стараятъ да дадатъ на разнитѣ ѝ постановления онова тълкувание и приложение, което ще бжде само отъ полза за населението отъ двѣтѣ договорящи страни и което ще даде възможностъ на българското население отъ гръцка Македония да се задържи тамъ, а на бѣжанцитѣ отъ сжщата — да се завърнатъ въ роднитѣ имъ мѣста.

Ала нека побързаеме да подчертаемъ, че на всички ония малки области, които ни обѣщаватъ договоритѣ съ своето покровителство на малцинствата и на конвенцията, трѣбва да се гледа отъ наша страна като на сръдство, а не като на цѣль. Цѣльта занасъ е и трѣбва да си остане — автономията на Македония.

Защото, никакви договори съ своитѣ клаузи за покровителства на малцинства, никакви конвенции за изселване, не ще бждатъ въ положение да въведатъ миръ и спокойствие въ нашата злочеста Македония. Тя ще се успокои само тогава, и ще послѣдва траенъ миръ въ Балканитѣ и въ цѣлия свѣтъ, когато се остави „Македония за македонцитѣ“ и се въздигне тя въ независима държава.

Драги съотечественици,

Нека ние измѣненитѣ и прокудени синове на Македония апелираме и къмъ свѣстѣта на държавниците и мѣдростта на народитѣ отъ другитѣ балкански държави, които държатъ кжсове отъ живото тѣло на нашата татковина, за да деклариратъ и тѣ отъ своя страна прѣдъ Великитѣ строители на свѣта, че за тѣхно и за всесвѣтско спокойствие се отказватъ, подобно на България, отъ своитѣ завоевателни стремени и че желаятъ да видятъ Македония въздигната въ независима държава, която да служи не само като тампонъ, но и като съединително звено между окръжаващитѣ я балкански държави.

А пъкъ ние синовеѣ на Македония: българи, турци, гърци, власи, албанци, сърби и др. нека прѣстанемъ за винаги да кощунствуваме съ собствената си татковина, като въ България, въ Турция, въ Гърция, въ Сърбия и пр. се бѣхтимъ въ гърдитѣ и се хвалимъ, че обичаме тѣзи страни повече отъ своята татковина Македония. Много естествено е българинъ да обича България както турчинъ — Турция, така и грѣкъ — Гърция, въ който край, на свѣта и да бжде той. Но кой може да отрече, че повече обичаме страната, кждѣто ние сме се родили и кждѣто почиватъ гробоветѣ на нашитѣ бащи и дѣди! Нека бждемъ малко по-доблестни, когато се повдига въпроса за род-

ната страна; нека бждемъ по-откровенни; нека се самоуважаваме, за да ни уважаваатъ и другитѣ. Нека искрено и открито заявимъ на България, Турция, Гърция, Сърбия, Албания, пъкъ и на Ромжния, които иматъ свои сънародници въ Македония, че ние ще имъ бждемъ вѣчно признателни, ако тѣ употребятъ свѣрховѣшки усилия, за да се разбератъ помежду си съ взаимни отстъпки, и отъ тѣхната братски протегната ръка се роди свободата на нашата родина Македония. Тогава ние, синовѣѣ на Македония, ще разберемъ, че не териториални области, а искрено братско чувство къмъ своитѣ измѣчени сънародници въ многострадална Македония е движелъ тия държави.

А пъкъ независимостта на Македония ще може да се постигне само тогава, когато нейнитѣ синове, безъ разлика на вѣра и народностъ, останатъ напълно независими въ своята дѣйностъ, пропиги отъ слѣднитѣ начала:

1) Даване на Македонското движение, вънъ и вътрѣ въ Македония, чисто македонски колоритъ.

2) създаване на мощни легални македонски организации вътрѣ въ страната и вънъ отъ нея: въ България, въ Цариградъ, въ Ромжния и Америка, при активното участие на всички наши съотечественици, безъ разлика на вѣра и народностъ.

3) Създаване на едно централно съюзно управително тѣло на тия организации и въ столицата на Лигата на Народитѣ.

4) Издаване въ сжщата столица органъ на съюза на македонскитѣ организации.

Македонци,

Сполучимъ ли да дадемъ доказателства, първо прѣдъ себе си, а послѣ прѣдъ външния свѣтъ, че ние всички, безъ разлика на вѣра и народностъ, — както вънъ така и вътрѣ въ Македония — си подаваме искрена братска ръка; сполучимъ ли на дѣло да докажемъ, че знаемъ не само да се взаимно изтрѣбляваме, както това е било въ миналото, а умѣемъ и задружно да се боримъ за свободата на нашата скъпа татковина, ние сме вече прѣдъ прага на свободна и независима Македония; ние сме въ надвечерието, когато славната македонска столица — Солунъ, съ гордо развѣщае се македонско знаме, ще се готви да посрѣща своитѣ народни избраници отъ всички краища на цѣлокупна Македония, които съ засмѣни лица, ще коватъ законитѣ на своята свободна татковина — нова Швейцария — за траенъ не само Балкански, но и всесвѣтски миръ.

Нека, прочее, всички македонци, безъ разлика на вѣра и народностъ, обединени подъ чистото и свещено знаме на независима Македония

извикаме:

Да живѣе автономна Македония!

ОТЗИВИ

На в-къ „Македония“.

Тоя вѣстникъ сѣкашъ е уврѣненъ, че въ борбата срѣшу „отцѣпницитѣ“ ще печели главно съ едно сръдство — като изопачава истината. Тѣй, на Д-ръ Хр. Татарчевъ той приписва нѣща, за каквито той не говори, че е извършилъ. Въ статията си „Истината по конституционнитѣ клубове“ той казва само, че прѣзъ Балканската война сж били размѣнени мисли между него и другаритѣ му за постѣпки прѣдъ българското правителство въ полза на автономията на Македония. Що се отнася до изпълнението на това рѣшение до съчиняването на мемоара и подаването мѣ, Д-ръ Татарчевъ не претендира въ статията си, че участвувалъ